RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 89.358 van 28 augustus 2000
in de zaak A. 87.672/VII-19.774.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. FERMON,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Haachtsesteenweg 276

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 7 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 juni 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. JANSSENS die, loco Advocaat J. FERMON verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur R. COTTYN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Congolese nationaliteit, komt op 23 februari 1999 in België binnen en verklaart zich op 25 februari 1999 vluchteling.

1.2. Op 7 april 1999 werd aan verzoekster een beslissing betekend van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 augustus 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 7 april 1999. De motivering van deze bestreden beslissing luidt als volgt :

"(...)
Betrokkene werd verhoord op 18 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is.
Betrokkene verklaarde de Congolese (Democratische Republiek Congo) nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Kisangani en tot de Batetela-etnie te behoren. Zij zou sinds 1989 schatbewaarster zijn van een culturele vereniging, 'Anamongo' genaamd, waarvan de leden tot de Muamongo-, de Batetela- en de Akusu-etnie behoorden. Haar vereniging zou een zekere Kissassé Ngandu (eveneens tot de Batetela-etnie behorend), commandant in het leger van president Kabila, ondersteund hebben in zijn uitspraken tegen het Kabila-regime. Toen deze persoon zou vermoord zijn door medewerkers van Kabila, zou betrokkene samen met 3 andere leden van haar vereniging een verklaring zijn gaan vragen aan Kabila, die ze echter niet persoonlijk zou ontvangen hebben en die de moord op Kissassé zou verloochend hebben. Nadat Kabila alle politieke partijen en verenigingen verbood, zouden de vergaderingen van Anamongo in clandestiniteit plaatsgevonden hebben bij de leden thuis. Sinds augustus 1997 zou betrokkene de vergaderingen bij haar thuis hebben georganiseerd. Op 10 oktober 1997 zouden militairen van de 'Alliance des Forces Démocratiques' (AFDL) van Kabila, haar huis binnengevallen zijn. Betrokkene zou geslagen en bewusteloos gevallen zijn. Zij zou de dag erop wakker geworden zijn in de universitaire kliniek van Kisangani, waar zij zou vernomen hebben dat zij geopereerd was. Betrokkene zou na twee weken de kliniek verlaten hebben en ondergedoken zijn bij een vriendin (M. genaamd), die haar meegedeeld zou hebben dat haar familie uit haar huis zou verdreven zijn en dat er onbekenden in haar huis woonden. Op 25 december 1998 zouden rebellen die tegen het Kabila-regime vechten, 's nachts een bezoek gebracht hebben aan het huis van M., omdat ze wisten dat betrokkene in dat huis onderdook en wilden weten wat voor activiteiten zij had in het kader van de Anamongo-vereniging. Toen betrokkene dit hoorde, zou zij ontsnapt zijn langs het raam, en gaan schuilen zijn bij een zekere 'Mama Marie'. Daar zou ze 4 of 5 dagen gebleven zijn. Vervolgens zou een zekere 'P. J.' haar hebben meegenomen naar een klooster in de gemeente Simi-simi van Kisangani, alwaar ze tot haar

vertrek naar België zou verbleven zijn (hebben). Op 22 februari 1999 zou betrokkene, samen met twee religieuzen, het vliegtuig genomen hebben naar Kigali (Rwanda), van waar zij dezelfde dag met een Sabena-vliegtuig naar België zou vertrouwen (vertrokken) zijn. Haar reisdocumenten zou zij bij aankomst teruggestuurd hebben. Betrokkene vroeg asiel aan op 29 februari 1999.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet in staat blijkt om doorheen haar relaas een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging, in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken, doordat tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen de geloofwaardigheid van haar relaas volkomen ondermijnen.

Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 7 april 1999) dat de vereniging Anamongo een culturele vereniging van de stam Batetela is; terwijl zij ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelt dat ook mensen behorende tot de stammen Muamongo en Akusu er deel van uitmaakten. Zij verklaarde in haar verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep (dd. 9 april 1999) dat de rebellen op 25 december 1998 bij M. kwamen om te weten wie er in het huis woonde; terwijl zij voor het Commissariaat-generaal echter stelt dat de rebellen goed wisten dat zij er woonde en dat ze wilden weten welke aktiviteiten zij deed (verrichtte) in het kader van de Anamongo-vereniging.

De waarachtigheid van betrokkenes relaas wordt verder ondergraven door het feit dat haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot enkele punten bijzonder vaag zijn. Zo weet betrokkene niet wanneer K. juist werd vermoord; noch hoeveel haar vriendin M. zou betaald hebben voor haar operatie; noch wie haar vliegtuigticket heeft betaald; noch met welk paspoort ze reisde.

Daarenboven legt zij vage en foutieve verklaringen af met betrekking tot de politieke situatie in de Democratische Republiek Congo, wat de geloofwaardigheid van haar relaas nog verder ondermijnt. Zo stelt ze voor het Commissariaat-generaal dat de rebellen tegen het Kabila-regime de stad Kisangani binnenvielen begin augustus 1998; terwijl volgens de algemene pers van die periode, de rebellen Kisangani innamen op 23 augustus 1998. Verder stelt zij dat er in Kisangani reeds luchtaanvallen plaatsvonden tegen de rebellen vóór augustus 1998, wat onwaarschijnlijk is aangezien dezen pas in augustus in Kisangani aankwamen.

In verband met het bezoek van de rebellen in december 1998 dient nog aangestipt te worden dat betrokkene geen duidelijk vervolgingsmotief kan aanbrengen. Zij verklaart immers voor het Commissariaat-generaal dat zij niet meer aktief zou

zijn geweest in het kader van 'Anamongo' sinds oktober 1997, en dat de rebellen, enkel toen dat zij nog deel uitmaakten van de troepen van Kabila (dus vóór augustus 1998), tegen deze culturele vereniging waren.

Bovendien is het vreemd dat betrokkene, die nadat zij in oktober 1997 onderdook, nog ruim een jaar en twee maanden in Kisangani verbleef, nooit meer iets vernam over het lot van haar adoptieve kinderen of haar familie, en geen pogingen ondernam om via kennissen, vrienden of buren informatie te verzamelen over hen.

Betrokkene blijkt verder niet in het bezit te zijn van enig document dat de controle van haar identiteit of reisweg mogelijk zou kunnen maken.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkene geen andere elementen naar voor die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert; dat het middel als volgt is ontwikkeld :

> "Verzoekster werd zoals hierboven uiteengezet ondervraagd door een nederlandstalige juriste met behulp van een tolk Lingala-Frans.
> Verzoekster heeft geen enkele garantie met betrekking tot de kennis van de Franse taal van deze juriste.
> Het is dan ook bijna onvermijdelijk dat bepaalde misverstanden ontstaan indien op een dergelijke onzorgvuldige wijze tewerk gegaan wordt bij de administratieve procedure.
> Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.";

3.1.2. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal beroep werd gedaan op een tolk Lingala en dat ook een sociaal assistente aanwezig was; dat van problemen tussen tolk en ondervraagster, of tussen tolk en verzoekster nergens melding wordt gemaakt; dat verzoekster zich in het middel beperkt tot de algemene bewering als zou het onvermijdelijk zijn dat er bepaalde misverstanden ontstaan wanneer een ondervraging op dergelijke wijze verloopt; dat verzoekster in het middel geen enkel concreet element aanbrengt dat een misverstand aantoont; dat het eerste middel op het eerste gezicht niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert :

"(...)

1. De Commissaris-generaal verwijt aan verzoekster dat zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal gezegd heeft dat Anamongo een culturele vereniging is waarnaast leden van de Batetela-stam ook personen tot de Muamongo- en Akasu-stam deel van uitmaakten.
   Dat Anamongo in hoofdzaak is samengesteld uit leden van de Batetela-stam. Aangezien verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om zich tot het essentiele te beperken vermeldde zij alleen dit aspect, terwijl zij op het Commissariaat-generaal hierbij nadere precisering gaf. Een dergelijke aanvulling en precisering kan geenszins als tegenstrijdigheid worden weerhouden zoals de Commissaris-generaal het doet. De twee verklaringen zijn geenzins tegenstrijdig of onwaarschijnlijk. De laatste verklaring is een precisering en aanvulling van de vroegere verklaringen.
2. De Commissaris-generaal verwijt aan verzoekster dat zij in haar dringend beroep schrijft dat de rebellen op 25 december 1998 bij haar vriendin M. kwamen om te weten wie er in het huis woonde, terwijl ze voor het Commissariaat-generaal stelde dat de rebellen wisten dat ze daar verbleef en ter plaatse kwamen naar aanleiding van haar activiteiten in het kader van de Anamongo-vereniging. In dit verband geldt hetzelfde als wat hierboven gezegd is : verzoekster heeft tijdens haar verhoor bij het Commissariaat-generaal enkele preciseringen gegeven. Daarenboven heeft verzoekster bij het Commissariaat-generaal slechts aangegeven dat zij zelf de overtuiging was toegedaan dat de militairen van het rebellenleger in feite wisten dat zij daar woonde en de woning wilden controleren in verband met haar activiteiten in Anamongo. Deze nuance werd echter niet hernomen in de nota's naar alle waarschijnlijkheid omwille van het feit dat ze verloren ging(en) bij de gebrekkige vertaling.
3. Verzoekster krijgt het verwijt vaag geweest te zijn met betrekking tot bepaalde punten zoals het moment waarop K. werd vermoord. De Heer K. verdween en bijgevolg weet niemand wanneer en in welke omstandigheden hij precies werd vermoord.
4. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt tenslotte aan verzoekster verkeerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de situatie in de Democratische Republiek Congo. Zo zouden de rebellen tegen het Kabilaregime de stad Kisangani slechts binnengevallen zijn op 23 augustus 1998 terwijl verzoekster zou verklaard hebben dat de rebellen begin

augustus 1998 in Kisangani zouden aangekomen zijn.
Pagina 7 van de nota's genomen tijdens het verhoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal brengen (brengt) daarover geen uitsluitsel. Bovenaan de pagina is te lezen 'Couvre feu 1.8.98 ? ja Sinds wanneer ? voor ingang rebellen. Zij was toen verborgen, dus weet niet goed wanneer begin'. Vlak daaronder staat de vraag : 'sinds wanneer rebellen in Kis 8.98.' Het woord 'begin' dat manifest behoort tot de vorige zin staat half boven de 8 van 8.98 geschreven wat de indruk zou kunnen wekken dat het inderdaad bij deze nota hoort terwijl uit de volledige lectuur blijkt dat het (het) bij de vorige zin hoort. Verzoekster wordt tevens verweten dat ze zou hebben gesproken over luchtaanvallen voor augustus 1998. Ook deze bewering blijkt niet met zekerheid uit de nota's die werden genomen tijdens het verhoor. Op de vraag 'raids aériens tegen de rebellen' antwoordt verzoekster 'ja'. Op de vraag 'wanneer' staat er inderdaad opgeschreven 'vóór 8.98', maar onmiddellijk daarna staat 'einde 8.98/begin 9.98'. Deze twee notities zijn tegenstrijdig en kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als elementen die toelaten de grondslag te vormen voor een adequate motivering.
Daarenboven vermeldt het dagblad Le Soir van 5 augustus 1998 dat de gevechten tussen de troepen van de Congolese regering en deze van de rebellen nu ook Kisangani bereikt hebben. De informatie waarop de Commissaris-generaal zich steunt schijnt dus ook minstens te beperkt te zijn om een correct beeld van de situatie in Kisangani te bieden.";

3.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster niet in staat blijkt om doorheen haar relaas een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken doordat tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen de geloofwaardigheid ervan volkomen ondermijnen; dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de vereniging Anamongo een culturele vereniging van de stam Batetela is terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelt dat ook mensen behorende tot de stammen Muamongo en Akusu er deel van uitmaakten; dat verzoekster in haar verzoek tot dringend beroep verklaarde dat de rebellen op 25 december 1998 bij Mado

kwamen om te weten wie er in het huis woonde; dat op het Commissariaat-generaal verzoekster echter stelde dat de rebellen goed wisten dat zij er woonde en dat ze wilden weten welke activiteiten zij verrichtte in het kader van de Anamongo-vereniging; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarenboven vaststelt dat verzoekster vage en foutieve verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de politieke situatie in de Democratische Republiek Congo, wat de geloofwaardigheid van haar relaas nog verder ondermijnt; dat verzoekster op het Commissariaat-generaal stelt dat de rebellen tegen het Kabila-regime de stad Kisangani binnenvielen begin augustus 1998 terwijl volgens de algemene pers van die periode de rebellen Kisangani innamen op 23 augustus 1998; dat verzoekster verder stelt dat er in Kisangani reeds luchtaanvallen plaatsvonden tegen de rebellen vóór augustus 1998 wat onwaarschijnlijk is gezien deze pas in augustus in Kisangani aankwamen; dat in verband met het bezoek van de rebellen in december 1998 verzoekster geen duidelijk vervolgingsmotief kan aanbrengen; dat zij immers voor het Commissariaat-generaal verklaart dat zij niet meer actief zou zijn geweest in het kader van Anamongo sinds oktober 1997 en dat de rebellen, enkel toen zij nog deel uitmaakten van de troepen van Kabila (dus vóór augustus 1998), tegen deze culturele vereniging waren gekant; dat het bovendien vreemd is dat verzoekster, nadat zij in oktober 1997 ondergedoken was, nog ruim een jaar en twee maanden in Kisangani bleef, nooit meer iets vernam over het lot van haar adoptieve kinderen of haar familie, en geen pogingen ondernam om via kennissen, vrienden of buren informatie in te zamelen over hen; dat verzoekster verder niet in het bezit blijkt te zijn van enig document dat de controle van haar identiteit of reisweg mogelijk zou kunnen maken;

Overwegende dat verzoekster de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde verklaringen niet betwist; dat op grond van de stukken van het administratief dossier de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon vaststellen dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de vereniging Anamongo een culturele vereniging van de stam Batetela is, terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelde dat ook mensen behorende tot de stammen Muamongo en Akusu er deel van uitmaakten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit gegeven mede in aanmerking kon nemen om vast te stellen dat verzoekster niet in staat blijkt om doorheen haar relaas een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, doordat tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen de geloofwaardigheid van haar relaas volkomen ondermijnen; dat verzoekster vervolgens verwijst naar de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij in haar dringend beroep schrijft dat de rebellen op 25 december 1998 bij haar vriendin M. kwamen om te weten wie er in het huis woonde terwijl ze voor het Commissariaat-generaal stelde dat de rebellen wisten dat ze daar verbleef en ter plaatse kwamen naar aanleiding van haar activiteiten in het kader van de Anamongo-vereniging; dat volgens verzoekster er ook hier sprake is van 'preciseringen' en bepaalde nuances niet werden weergegeven in de notities van het verhoor naar alle waarschijnlijkheid omdat ze verloren gingen door een gebrekkige vertaling; dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt die aantonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verklaringen uitging die zij niet heeft afgelegd; dat ook verzoeksters bewering als zouden bepaalde nuances zijn verloren gegaan door een gebrekkige vertaling niet aangenomen kan worden; dat verzoekster immers geen enkel concreet element aanbrengt

om dit te staven; dat op grond van de stukken van het dossier de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot vaststelling kon komen dat verzoekster niet wist wanneer Kissassé werd vermoord;

Overwegende dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**